

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 238.569 van 20 juni 2017
in de zaak A. 215.374/XIV-36.322**

In zake : 1. XXX
 2. XXX
 3. XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Dirk Geens
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Lange Lozanastraat 24
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
 Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor
 Asiel en Migratie
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Carmenta Decordier
 kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
 Harlekijnstraat 9
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 24 maart 2015, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 138.718 van 18 februari 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 236.569 van 29 november 2016 is het debat heropenden is de zaak vastgesteld op de terechtzitting van 25 januari 2017.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Dirk Geens, die verschijnt voor de verzoekers, en advocaat Brecht Heirman, die *loco* advocaat Carmenta Decordiers verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Dieter Decock heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De feiten zijn uiteengezet in het tussenarrest nr. 236.569 van 29 november 2016. Er wordt naar verwezen.

IV. Ambtshalve exceptie: ontvankelijkheid van het cassatieberoep - belang

A. Vooraf

4. In het voornoemde tussenarrest is vastgesteld dat de verzoekers zich in het enige middel uitsluitend richten tegen de beoordeling in het bestreden arrest dat de aanvankelijk bestreden beslissing afdoende is gemotiveerd wat betreft de in artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene mogelijkheid om bij het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten af te wijken van de in § 1, eerste lid, van dat artikelvoorzien termijn van 30 dagen om vrijwillig het grondgebied te verlaten en daarbij met toepassing van § 3 van hetzelfde artikel geen enkele termijn te geven.

De vraag is gesteld of de verzoekers zich aldus niet uitsluitend richten tegen de beoordeling van de wettigheid van een uitvoeringsmodaliteit, zonder zich te richten tegen de beoordeling van de wettigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten zelf. Verder is de vraag gesteld of de verzoekers daarbij nog het vereiste belang hebben, vermits het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten dateert van 2 oktober 2014 en uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat het aan de verzoekers ter kennis werd gebracht op 23 oktober 2014, zodat de door de verzoekers aangehaalde en in artikel 74/14, § 1, van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 30 dagen om het grondgebied te verlaten blijkt te zijn verstreken terwijl de verzoekers zich volgens de gegevens van het rechtsplegingsdossier nog steeds op het grondgebied van het Rijk bevinden.

B. Standpunt van de verzoekers

5. In hun pleitnota en ter terechtzitting laten de verzoekers gelden dat de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij om in de wettelijk voorziene gevallen af te wijken van de algemene termijn van 30 dagen geen afbreuk doet aan de dwingende vereiste van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet dat de verwijderingsmaatregel een termijn om het grondgebied te verlaten moet bepalen. In artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet is enkel sprake van een “bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten”. De verzoekers zijn van oordeel dat een bevel om het grondgebied te verlaten en de termijn om hieraan vrijwillig gevolg te geven onlosmakelijk met elkaar zijn verbonden en dat die noodzakelijk te bepalen termijn dus geen loutere uitvoeringsmodaliteit is. Volgens hen raakt de beoordeling van de wettigheid van de termijn om het grondgebied te verlaten derhalve de beoordeling van de wettigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten zelf.

De verzoekers menen verder een belang te putten uit artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, op grond waarvan een inreisverbod van maximum drie jaar kan worden opgelegd indien geen enkele termijn is toegestaan voor het vrijwillig vertrek of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet

werd uitgevoerd. Hieruit blijkt volgens hen dat de bepaalde termijn bij het nemen van de verwijderingsmaatregel niet louter is te beschouwen als een uitvoeringsmaatregel maar zelfstandige rechtsgevolgen teweegbrengt.

C. Beoordeling

6. Naar luid van artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet kan, of moet in een aantal gevallen, “de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven”. Dit houdt in dat de rechtstoestand van de betrokken vreemdeling als dusdanig bestaat op het ogenblik dat de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen, dat die vreemdeling op dat ogenblik dus geen titel (meer) heeft om op het grondgebied te verblijven zodat hij zich in illegaal verblijf bevindt dat hij derhalve het grondgebied dient te verlaten. De omstandigheid dat de vreemdeling met toepassing van het eerste lid van dat artikel slechts “binnen een bepaalde termijn” uitvoering aan dit bevel moet geven, houdt enkel in dat de materiële dwanguitvoering niet mag plaatsvinden totdat die termijn verstreken is. De termijn voor vrijwillige uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten impliceert echter geenszins dat de vreemdeling gedurende die termijn wettig op het grondgebied verblijft. Hieruit vloeit voort dat de bij een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven termijn om vrijwillig gevolg te geven aan dit bevel slechts een uitvoeringsmodaliteit van het bevel vormt.

7. De in artikel 74/14, § 3, van de vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid om in een aantal gevallen de in § 1, van hetzelfde artikel bepaalde “normale” termijn van 30 dagen om het grondgebied te verlaten te verminderen tot “een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn”, doet geen afbreuk aan het feit dat die mogelijkheid slechts betrekking heeft op een uitvoeringsmodaliteit van het bevel om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, § 2, van de vreemdelingenwet bepaalt dat, “zolang de termijn voor vrijwillig

vertrek loopt, [...] de onderdaan van een derde land beschermd [is] tegen gedwongen verwijdering”. Ook uit die bewoordingen blijkt dat het enkel gaat om een bescherming tegen gedwongen verwijdering en niet om een legaal verblijf gedurende de termijn voor vrijwillig vertrek.

8. De verzoekers kunnen geen belang putten uit een mogelijke latere toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Het in die bepaling bedoelde inreisverbod kan slechts worden opgelegd als *accessorium* van een nieuwe beslissing tot verwijdering en de verzoekers kunnen er in voorkomend geval tegen opkomen met de rechtsmiddelen waarover zij beschikken.

Verder laten de verzoekers nazich te richten tegen de beoordeling in het bestreden arrest van de wettigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 oktober 2014, met de gronden waarop dat bevel is gesteund, en zij hebben deze beslissing tot verwijdering, zoals uit de gegevens van het rechtsplegingsdossier blijkt, ook niet uitgevoerd binnen de “normale” termijn van 30 dagen.

9. Uit het voorgaande volgt dat de verzoekers geen belang kunnen laten gelden bij hun cassatieberoep. Het enige cassatiemiddel heeft immers uitsluitend betrekking op de beoordeling in het bestreden arrest van een uitvoeringsmodaliteit van het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Het cassatieberoep is niet-ontvankelijk.

V. Kosten - begroting van de rechtsplegingsvergoeding

10. Met een tijdig ingediende nota tot vereffening van de kosten vraagt de verwerende partij de verzoekers te veroordelen tot de kosten van het geding, waaronder een rechtsplegingsvergoeding ten bedrage van 700 euro.

Vermits de verzoekers als in het ongelijk gestelde partij tweedelijns juridische bijstand genieten en de verwerende partij geen kennelijk onredelijke situatie aantoont, dient dit bedrag overeenkomstig artikel 30/1, § 2, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State te worden herleid tot 140 euro.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 600 euro, elk voor een derde, en een rechtsplegingsvergoeding van 140 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twintig juni tweeduizend zeventien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,
met bijstand van	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques